

Arrest

nr. 200 386 van 27 februari 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de impliciete beslissing tot teruggrijping van 20 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt aan in de luchthaven te Zaventem op 2 december 2017.

Op 2 december 2017 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 2 december 2017 wordt aan verzoeker een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11 *ter*) ter kennis gebracht en een beslissing tot vasthouding.

Op 20 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 23 januari 2018 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 23 januari 2018 wordt aan verzoeker een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11 *ter*) ter kennis gebracht en een beslissing tot vasthouding.

Op 24 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 199 206 van 5 februari 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 199 420 van 8 februari 2018 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 11 *ter* van 23 januari 2018 verworpen.

Op 20 februari 2018 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Er wordt hem een beslissing tot vasthouding ter kennis gebracht maar geen nieuwe beslissing tot terugdrijving.

Op 26 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

Op 26 februari 2018 stelt verzoeker tevens een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de impliciete beslissing tot terugdrijving (bijlage 11 *ter*) die volgens hem werd genomen op 20 februari 2018, naar aanleiding van het indienen van zijn derde asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker betoogt dat ten aanzien van hem een impliciete beslissing tot terugdrijving werd genomen op grond van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3 §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 72, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1

De met de grenscontrole belaste overheden geven aan de vreemdeling die zich aan de grens aanmeldt zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten en die een asielaanvraag indient een document

overeenkomstig het model van bijlage 25 of, indien het een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet betreft, een document overeenkomstig het model van bijlage 25quinquies.

Overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, ontvangt deze vreemdeling eveneens een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig het model van bijlage 11ter.”

In casu blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker bij het indienen van zijn derde asielaanvraag een beslissing tot terugdrijving overeenkomstig 52/3, § 2, 2de lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 72, § 1 van het vreemdelingenbesluit, werd gegeven. Nochtans blijkt uit de voormelde wettelijke bepalingen dat de verwerende partij ertoe gehouden was een bijlage 11ter aan verzoeker ter kennis te brengen.

Op het eerste gezicht kan verzoeker worden gevolgd waar hij meent dat hem een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd doordat ten aanzien van hem geen nieuwe bijlage 11ter genomen werd nadat hij een derde asielaanvraag heeft ingediend. Door geen nieuwe beslissing tot terugdrijving te nemen, zou zij verzoeker op grond van de beslissing bijlage 11ter van 23 januari 2018 kunnen terugdrijven zonder dat verzoeker zijn nieuwe grieven, met name dat ze een onmenselijke en vernederende behandeling vreest bij een terugdrijving naar Gambia via Senegal of naar Bangladesh, heeft kunnen laten onderzoeken.

Het bestaan van een impliciete beslissing tot terugdrijving van 20 februari 2018 wordt in deze stand van het geding aangenomen. De verwerende partij betwist niet dat er sprake is van een impliciete beslissing tot terugdrijving.

De vordering werd ingesteld binnen de 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (de vervalddag was *in casu* een zondag, zodat maandag 26 februari 2018 de laatst nuttige dag was) waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aldus is de vordering *prima facie* ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. Wat betreft de impliciete beslissing tot terugdrijving is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij

reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering ook niet.

3.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. In een eerste onderdeel voert hij de schending aan van artikel 3 van het EVRM ten opzichte van een terugdrijving naar Gambia via Senegal. In een tweede onderdeel van het enig middel voert hij de schending aan van artikel 3 van het EVRM ten opzichte van een terugdrijving naar Bangladesh, zijn land van herkomst.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat een terugdrijving is voorzien op 27 februari 2018 naar Bangladesh en niet naar Gambia via Senegal. Bijgevolg heeft verzoeker geen belang bij het middelonderdeel waarin hij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert ten opzichte van Gambia via Senegal. Ter zitting wordt tevens afstand gedaan van dit middelonderdeel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ten opzichte van verzoekers land van herkomst, zijnde Bangladesh, voert hij aan dat hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag bijkomende documenten heeft ingediend die niet vertaald waren en waarmee geen rekening werd gehouden. Nochtans bevond zich bij deze stukken een aanhoudingsmandaat. Bij zijn derde asielaanvraag van 20 februari 2018 heeft verzoeker dan een vertaling gevoegd van deze stukken. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018 tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, houdt volgens verzoeker geen rekening met dit vertaald aanhoudingsmandaat. Verzoeker heeft daarom beroep ingesteld bij de Raad tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot de vaststelling dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018 geen rekening werd gehouden met een welbepaald stuk, namelijk een vertaald aanhoudingsmandaat. Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen hoe deze omstandigheid voor hem een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker reeds twee asielaanvragen heeft ingediend, tegen de eerste beslissing heeft hij geen beroep ingediend en tegen de tweede beslissing werd het beroep verworpen. Het (niet schorsend) beroep tegen de derde beslissing is ingediend op 26 februari 2018. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoekers grieven op grond van artikel 3 van het EVRM reeds voldoende werden onderzocht door de commissaris-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In de beslissing van 26 februari 2018 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt wel degelijk melding gemaakt van de nieuwe documenten die verzoeker naar voren bracht. In dit verband wordt in deze beslissing vermeld: *“Wat de nieuwe documenten betreft, zijnde kopie van een nieuwe brief van uw advocaat en een kopie van een arrestatiebevel, blijkt uit uw verklaringen dat deze verband houden met de elementen uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag. Deze documenten vermogen evenmin de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen en dit omwille van volgende redenen. (...)”* Er wordt in deze beslissing ook gewezen op het feit dat verzoeker geen rechtsmiddel aanwendde tegen de eerste beslissing van 20 december 2017, zodat die vaststaat. Inzake de nieuwe documenten oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze niets wijzigen aan de voorgaande appreciatie: de problemen in Bangladesh die verzoeker aanhaalde werden ongeloofwaardig bevonden. Ook wordt in deze beslissing de bewijswaarde van de documenten in vraag gesteld.

De Raad wijst erop dat huidige vordering geen beroep kan inhouden tegen de beslissing genomen door de commissaris-generaal.

Er dient te worden herhaald dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* aangeeft in welk opzicht het aanhoudingsmandaat zou aantonen dat hij bij een terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een schending van

artikel 3 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen, waardoor een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin is aangetoond.

Er wordt geen ernstige grief aangetoond.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben. Gelet op de bespreking hierboven, waarin werd vastgesteld dat verzoeker geen ernstige grief aanbrengt gesteund op artikel 3 van het EVRM, kan verzoeker niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5. Er is niet voldaan aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarden. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET